

Del I

Illusion

1995–1997

KAPITEL 1

Lea – Illusion
1995

Jeg har lavet mange fejl i mit liv. Det indrømmer jeg gerne, og Stella fik ret: Den største var at lægge mit liv i Stens hænder og stole på hans løfter.

Han lovede mig frihed. Et liv uden kedelige arbejdsrutiner, uden økonomiske bekymringer. Et liv, hvor jeg kunne være fri.

Egentlig fandt jeg ham ikke engang særligt tiltalende. Han var så selvfed, at han næsten kunne spejle sig i mine øjne. Hans markante ansigt, med de dybtliggende grønne øjne og det mørke hår, lå altid strøget tilbage fra panden — en mand, der vidste, han blev set. Alfahannen i sin drengegruppe med en hale af små tilbedere efter sig.

Men jeg kunne lide den verden, han malede op for mig. Han påstod, at han var født til rigdom, at han ville blive topadvokat for Danmarks elite. Jeg så det hele for mig: ham i jakkesæt, mig med smykker og manicure.

Han ville have en kvinde uden egne meninger, og jeg lod det passere. Belønningen virkede større end prisen.

Hvis jeg ville have en del af kagen, måtte jeg også sluge nogle krummer. Ja, så kold var jeg dengang.

Jeg sagde til mig selv, at jeg ikke var fanget. At jeg stadig havde kontrollen, fordi jeg kunne vælge, hvornår jeg spillede rollen, og hvornår jeg trak mig.

Men det var en løgn. Den slags løgne er jeg verdensmester i — især når det gælder at narre mig selv.

Jeg forestillede mig, at jeg var én af dem fra bladene: Cindy Crawford på forsiden af Vogue, Madonna i sort bh og kors. Alt sammen langt fra min lille by og mit virkelige liv.

Jeg havde sjældent råd til ugeblade, men i mit hoved var jeg allerede dér. Fri, smuk og uopnåelig.

KAPITEL 2

Sten – Skæbne
1995

Jeg så hende første gang på gymnasiet. Hun kom gående ned ad gangen med sin veninde, Stella. Askeblonde krøller, lyseblå øjne, spidse træk. Hun var smuk — ikke på den larmende måde, men som noget, man gerne ville tage med hjem og gemme. Hun havde en ro over sig. Ikke genert, bare uformet. Som om hun endnu ikke havde besluttet, hvem hun ville være. Det var dét, der fangede mig. Hun havde potentiale.

Hun glimtede som en solstråle, der fyldte hele gangen. Seriøst, der var ingen andre, der lyste. Kun hende. De mørkere øjenbryn lagde kontrast til det lyse hår og fremhævede træk, jeg stadig kan se for mig. Jeg var fortryllet. Det var, som om hun havde parfume på, selv når hun ikke havde det.

Jeg så kun hende. Jeg kunne se, hvor hun passede ind. Fra den dag gjorde jeg det til min mission, at hun skulle lægge mærke til mig. Ikke fordi jeg var usikker, men fordi hun skulle vide, hvem jeg var. Jeg havde allerede besluttet, at hun skulle være mor til mine børn. Hun passede perfekt ind i det liv, jeg havde planlagt. Hun var smuk, ja, men det var ikke nok. Hun skulle formes.

Hun smilede til mig, og jeg smilede tilbage. Men jeg mærkede en uro. Hun havde noget, jeg ikke kunne kontrollere. Det var ikke kærlighed — måske begær? Men det var også en udfordring. Og jeg skulle vinde.

Kort tid efter vores første date var vi uadskillelige. Folk begyndte at sige “Sten og Lea”, som om vi var én enhed. Det passede mig fint. Hun kaldte mig “Mister Serious”, da jeg sagde noget tørt. Jeg lod, som om jeg syntes, det var sjovt. Hun skulle ikke tro, hun kunne læse mig.

Hendes måde at se verden på var anderledes. Naiv, men interessant. Jeg kunne bruge det. Hun var den kvinde, jeg ville giftes med. Hun passede ikke ind i mit liv endnu, men det var en detalje. Hun skulle nok lære det. Med tiden ville vi blive et perfekt par, fordi jeg vidste, hvordan man skaber det perfekte.

Jeg begyndte at tale mere om fremtiden: Fribo Huset, advokatuddannelsen, børn. Hun nikkede, men jeg kunne se det i hendes øjne — hun var ikke enig. Jeg ignorerede det. Jeg gentog planen. Hun skulle høre den nok gange til at tro på den.

Jeg ville købe en lejlighed i Fribo Huset. Det var dér, jeg var vokset op, og jeg havde altid sagt til mig selv, at jeg aldrig skulle væk. Ikke fordi jeg ikke kunne, men fordi det var her, styrken fandtes. Her havde min far sat reglerne, her havde min mor vist, hvordan man bærer sig. Det var her, fundamentet stod. Jeg ville bygge videre.

Vi skulle giftes. Jeg skulle uddannes til advokat, videre til dommer, til sidst højesteretsdommer. Jeg ville være den største. Jeg gentog det for mig selv igen og igen, for sådan bliver en plan til virkelighed. Jeg havde ikke tid til middelmådighed. Jeg skulle kun beskæftige mig med toppen. Det var jo det, jeg var skabt til.

Lea skulle være hjemmegående. Hun skulle være smuk og repræsentativ. Vi skulle have en masse børn, og hun skulle skabe det hjem, jeg havde set hos mine forældre. Jeg kunne allerede se det for mig: middage, selskaber, respekt.

Hvordan kunne det gå til, at jeg fandt en, der tilsyneladende havde nøjagtig samme planer for fremtiden som jeg?

Det måtte være skæbne. Ikke bare kærlighed.

Kærlighed er tilfældig.

Skæbnen er planlagt.

Og skæbnen var min.

KAPITEL 3

Lea – Plan
1997

Vi havde lige afsluttet gymnasiet og skulle ud og feste med vores klasse. Den store afslutningsaften. Vores sidste fest som studenter. Jeg troede, vi havde al tid i verden. Musikken bankede, glassene klirrede, og jeg havde drukket nok til at glemme mit efternavn.

Sten dukkede op i mørk skjorte og det der blik, som altid gjorde mig både tryk og urolig. Han kom hen til mig, lagde en hånd om min nakke og kyssede mig.

“Jeg håber, du nyder festen,” sagde han.

Jeg smilede og nikkede.

Så lænede han sig ind mod mit øre, stemmen helt rolig:

“Det er godt, nyd det, skat — det bliver vores sidste fest uden en baby.”

Jeg blev ædru på et sekund. Musikken forsvandt, stemmerne forsvandt, kun hans ord blev hængende. Jeg stirrede på ham. Han så ikke fuld ud. Hans kæbe var fast, øjnene klare.

“Hvad mener du?” fik jeg frem stammet.

Han smilede. “Du ved, hvad jeg mener.”

Så kyssede han mig på panden og gik.

“Hyg dig nu, skat. Vi taler i morgen.”

Jeg blev stående midt i mængden, som om luften var gået ud af rummet.

En sætning, der ødelagde alt: den sidste fest uden en baby.

Jeg kiggede efter Stella. Hun stod i den anden ende af lokalet med et glas i hånden, grinende med nogen fra parallelklassen. Jeg prøvede at få øjenkontakt, men hun så mig ikke.

Hun så ikke engang i min retning.

Og pludselig føltes det, som om jeg stod alene i hele salen.

Jeg havde set min mor slide sig op på pubben, bundet til et liv uden frihed. Jeg ville ikke ende der. Jeg ville være som Gitte, Stens mor — altid velsoigneret, omgivet af veninder, med overskud til alt det pæne. Jeg ville have friheden, ikke lænkerne.

Da jeg vågnede næste morgen, med mascara i hele ansigtet og en tomhed i brystet, vidste jeg én ting: Jeg måtte tage en beslutning. En beslutning, der ville ændre alt.

En plan begyndte langsomt at tage form. Enkel og iskold: Jeg skulle ikke have børn med Sten.

Til at starte med kunne vi jo “prøve”. Men når det ikke lykkedes — fordi jeg tog p-piller — så ville jeg gå til lægen, få taget prøver og fortælle ham, at jeg ikke kunne få børn. Tragisk, ikke? En ufrugtbar skønhed med frihed og figur intakt.

Jeg gemte pillerne i min gamle pudderdåse. Ikke nede i pudderet, men under låget, på et lille stykke vat. Han ville aldrig finde dem. Den slags kvindeting rørte han ikke. Han troede, det hele var mystisk og sart, og det passede mig glimrende.

Jeg var sikker på, at Sten med tiden ville lære at leve med et barnløst liv. Eller — det bildte jeg i hvert fald mig selv ind.

Vi talte sammen dagen efter festen, som han havde sagt. Det var dér, han fremlagde sin plan. Vi skulle stoppe med at feste og fokusere på en familie.

Jeg protesterede. Jeg var sytten, ikke engang begyndt på voksenlivet, og sagde, at det var den helt forkerte rækkefølge. Først flytte sammen, så kunne vi se, om det overhovedet kunne fungere.

Hans kæbe låste sig, og blikket blev skarpt som glas. Han afbrød mig uden tøven, som om jeg var et barn, der havde misforstået lektien.

“Selvfølgelig går det her. Jeg starter ikke noget op, som jeg ikke tror på,” sagde han.

Jeg måtte finde en vej uden om hans plan.

Så jeg sagde:

“Og så burde vi måske gifte os, inden vi fik børn. Det skal jo gå rigtigt til.”

Det lød uskyldigt, men jeg havde en plan. Hvis han købte idéen, ville jeg have vundet tid. Tid uden baby. Og samtidig ville et bryllup føre mig tættere på mit mål.

Med mine "hvalpeøjne", som jeg vidste kunne smelte ham, kiggede jeg på ham. Han smilede og gav mig ret.

"Det er rigtigt, smukke. Det skal gå rigtigt til."

Når jeg tænker tilbage, kan jeg faktisk ikke huske ret mange andre gange i vores forhold, hvor han gav mig ret.

Han kyssede mig, som om sagen var afgjort, og jeg lod ham tro det. Indeni jublede jeg stille. Jeg havde købt mig tid. Et år uden baby. Et år til at finde ud af, hvordan jeg kunne holde fast i mig selv og stadig få alt det, jeg drømte om.

Jeg så det for mig: en lejlighed, der duftede af nye møbler og dyre cremer. Mit navn på postkassen sammen med hans. Facaden var allerede ved at tage form.

Jeg havde fået udsat Stens babyplaner et år.

Det føltes som en sejr, men i virkeligheden var det bare en udsættelse.

Næste skridt blev at flytte sammen.

KAPITEL 4

Sten – Formning
1997

Da vi fyldte atten, flyttede vi sammen i Fribo Huset. Jeg er to måneder ældre end Lea, og vi havde været kærester i godt to år. Jeg købte lejligheden i '97 — den samme slags, jeg selv var vokset op i. Tre værelser og en stue. For mig var det skæbnebestemt. Jeg kom aldrig til at forlade Fribo Huset. Det var her, fundamentet lå.

Lejligheden var lysere end mine forældres. Hansens havde revet væggen ned mellem stue og køkken, og det gjorde indtryk på mig — at noget så enkelt kunne forandre et helt rum. Jeg så det som et tegn. Nu kunne vi begynde vores liv. Vores familieliv.

Jeg havde alt på plads: en kvinde, en lejlighed, en plan. Jeg var på vej ind på universitetet for at læse jura, og jeg vidste, at vejen gik direkte videre mod dommer — og til sidst højesteret. Jeg var stolt. Uovervindelig. Jeg havde styr på alt.

Lea skulle nu ind i rollen. Og hun skulle lære den. Hun talte for meget. Ikke skarpt, ikke målrettet — bare ord, der fyldte. Jeg havde ikke brug for det. Jeg ville have information, ikke støj.

Jeg sammenlignede hende hele tiden med min mor. Min mor vidste, hvordan man gjorde et hjem til et hjem. Hun kunne tie, så andre fik plads. Hun kunne træde ind i et rum og få det til at skinne, bare ved at være der. Jeg forventede, at Lea lærte det samme. Hun skulle ikke ligne min mor — det var umuligt — men hun skulle forstå standarden.

Hun kom meget hos mine forældre, mens jeg var på skole. Det var godt. Min far hjalp hende på vej. Han kunne være kontant, men jeg vidste, at han ville hende det bedste. Og hun lærte. Det vigtigste var, at hun lærte.

Hun var tæt med min bror. Han tog hende med i byen, og jeg følte mig tryk ved, at det var ham. Han kunne holde øje med hende. Det gjorde mig rolig.

Men veninderne stolede jeg ikke på. Især ikke Stella. Hun var rapkæftet og passede slet ikke ind i mit hjem. Hun var vulgær, hun ødelagde mit hjem, og hun havde alt for meget indflydelse. Jeg kunne se, hvordan hun forsøgte at holde fast i Lea. Det kunne jeg ikke tillade. Hvis jeg skulle forme hende til min fremtidige kone, måtte jeg holde styr på, hvem der kom tæt på.

Det var min plan. Og jeg fulgte den.

Jeg var atten, og jeg havde allerede fået alt, jeg drømte om: kvinden, hjemmet og magten. Resten var bare finpudsning.

